

YALNIZLIK BANA YASAK

OKTAY AKBAL

Hakkında

Oktay Akbal'ın *Yalnızlık Bana Yasak* isimli öykü türündeki eseri Bilgi Yayınevi tarafından basılmıştır. 1967 Senesinde ilk basımı yapılan eserin, Nisan 1976 senesindeki ikinci basımı incelenmiştir.

Konu

Oktay Akbal'ın çocukluk dönemlerine ait zamanlar ile muhtemelen orta yaş dönemlerindeki hatıraları yer, zaman ve mekan geçişleri ile sentezlenir. Geçmiş ve gelecek dönemleri arasında çoğunlukla "yalnızlık" ve "hayal kırıklıkları" yazarda iz bırakmıştır. Ayrıca, eserde kimliği gizli tutulan karakterlerin hayatlarından kesitlerde sunulmaktadır.

YALNIZLIK BANA YASAK

KİŞİLER

Oktay Akbal Eserin yazarı

Olaylar

Kendi başına kalmaktan rahatsız olur Akbal, sanki ikinci bir şahısı hisseder hemen. O mütemadiyen karşısına çıkmaktadır bir şekilde; Akbal, oturur, O oturur, yürürken önüne geçer, koluna girer, güler. Sanki kendisini zorla kalabalığa sokmak niyetindedir. Bir kadına bakmaya yönelir veya kalabalık bir yere iter. Akbal, yalnız kaldığında hep on yıl evveline dalmaktadır, çünkü; on yıl belki yirmi yıl önceden kendisini kovalayan anılar vardır. Hataları, hüznüleri, hayal kırıklıklarını hep bir daha karşısına çıkarır. Oysa ne çok şey değişmiştir o zamanlardan. Ne giysileri aynıdır artık Akbal'ın, ne de teni. Yalnızlığını sevdiği vakitler bile olmuştur zamanında, hatta bazı bazı yalnızlık kişilerden uzak kalması için bir vesiledir. Ne yazık ki, zaman içinde yalnızlık kaybolmuştur, çıkmıştır içinden. Ansızın karşılaştıklarında belki kendisine anlatmak istediği bir şeyler vardır. Kimi zamanlar korkutmuştur bile onu, öyle hissetmiştir. Ne kadar uğraşsa da, kaçıp kurtulmak istese de bir şekilde karşılaşırlar.

DAR ODA

KİŞİLER

Adam Asker
Kadın Savaş zamanı kocasını bekleyen kadın

Olaylar

Sökük sökük yer muşambalarının olduğu karanlık sofadan geçilir, ne zamandır bozuk olan lambayı değiştirmek kimsenin aklına gelmez, gıcırdayan merdivenlerden geçer. Bina ne çok ses yapmaktadır, gelen geçeni bilir herkes. Sarhoşun, öksürenin sesi yankılanır durmadan. Altıncı katta, tavanı alçak dar, çirkin oda kendisindedir. Ne zaman karlar tepeye yığılır, izlemesi keyifli olur odadan. Yukarıdan sokağa bakıldığında küçücük görünür. Dar odasına geçtiğinde her şeyin üzerine üzerine geldiğini sanır. Tavanla uğraşır, duvarla uğraşır. Her yere bakar, durur, tekrar bakar. Bazı geceler uykuları kaçır. Hayaller ve anıların arasında gezintiye çıkar. O vakitlerde odaya, duvarlara sığmaz. Küçüklüğündeki hastalık günleri aklına gelir, annesine sarılır. Belki çocukluk zamanlarındaki odadır bu oda. Neler neler geçmiştir o zamandan bu tarafa, savaşlar yapılmıştır, şehirler tarumar edilmiştir. Ne var ki bu oda hep aynı kalmıştır.

Sofadan sanki birinin geldiğini işitir. "O" olmamalıdır, ama belkide "O" dur. İpek geceliğinin üzerine geçirdiği mantosuydur. Birileri ile karşılaşma ihtimaline karşı mantoyu hep ipek geceliğin üzerine giyer. Sanki kiracılar, komşular bilmez neyin ne olduğunu. Avutur bu vesileyle kendini. Zaten bir zaman sonra diğerleri fark ettiklerine dair sesler çıkaracaklardır ama sevgi, sevişme her şeye galip gelecektir. Erkek, savaştan izine gelmiş bir er veya subay olmalıdır. Şehirden iki senedir uzak ve bu vakte kadar hiç kadın görmemiş bir asker. Sokakta karşılaştığı kadına bir göz değdirmesi yetmiştir onları bu ana taşımaya. Kadın ise on beş senenin akabinde değişmiş olgunlaşmıştır. Aradaki tanışıklık çok önemli değildir zaten onlar için. Kadının kendisine ait bir dünyası vardır belki, erkeğinde eşi ve çocukları olmalıdır.

Kadının ayak sesleri duyulur gene, belki odasına beklemektedir. Gelmediği için kızgındır. Daha önce bir kere gitmiştir, komşuların anladıklarını belli eden sesleri arasında. Odanın duvarları çocuklarının, eşinin resimleri ile doludur. Korkar adam, bu suretlerin gözlerini çıkartmak ister. Duvardakiler nasıl da sanki bu dünyada hiç yaşamamış, var olmamış gibi bakmaktadırlar. Belki, kadının başka bir adamla çıplak yaptıklarını daha evvelden görmüşlerdir. Fotoğraflardaki acı acı bakışların nedeni budur. Kadın ne kadar uzun süredir beklemiştir. Kadın yine gelecektir odasına, ipek geceliğin üzerindeki mantosuyla. Bombalar düşerken tam o zamanda kadında kendisini teslim edecektir. Çocukları dedelerinin yanındadır. Kocasını savaştadır. Bu iki insan savaşın yorgunluğunu ve yalnızlığını paylaşmaktadır.

CANLILAR CANSIZLAR

KİŞİLER

Manken	Cansız Alman Vitrin Mankeni
Adam	Mankene Aşık Adam
Kadın	Adamın Karısı
Genç	Mankeni Getiren
Eva	Mankeni İzleyen Çocuk
Eva'nın Annesi	
Eva'nın Babası	
Delikanlı	Mağaza Çalışanı
İşçiler	Mankeni Hayranlıkla İzleyenler
Gazeteci	Mankenleri ve Durumu Gözlemleyen Adam

Olaylar

Kimse inanmaz ona, sarı sarı dişlerini göstererek gülerler, yalvarır kahvedekilere ama daha çirkinleşirler, tutup sokağa atarlar. Kendisi kararlıdır kızı vermeyecektir başkasına. Kendisini dövenlere, itip savuranlara zaten vermeyecektir o kızı, kendisi yaratmıştır zaten, neden versin? Sigara içmek ister ama cebindeki para yetmez almaya, sigaracı vermez zaten. Dalga geçilir kendisiyle, plaj çantasını tutarak, yazlık tahta terlikleri ayağındadır. Ne var ki, bir gün herkese ispatlayacaktır kendini, kız kendisininidir. Vermeyecektir kimselere. Herkes önünden umarsızca geçerken sadece O farkındadır kızın. O'nun tarafından yaratılmıştır kız. Başkaları bakmış fakat görmemiştir. Kızda sevmiştir, üzerine ne giydirilirse giydirilsin, O'nu sevmiştir. Hiç kimselerin ortada olmadığı, ölü misali bir gecede başlamıştır sevmeye. Hayat belirtisi yoktur ortalıkta. Hatta düdüklü tencere, halı, çamaşır makinası bile ölüdür. Kediler, köpeklerde yaşamamaktadır o gece. Sıcak yazın hatırlatıcısı vitrinlerdir. Cansız mankenlerin üzerinde kışlık kıyafetler, paltolar vardır. Kiminin kolunda şemsiye mevcuttur. Sadece O, kırmızı mayosuyladır. Üzerinde konumlandırılmış şemsiyeye rağmen kış gününe bakmaktadır. Derken, uzanır yere doğru, göz kırpar kendisine. Gece çalışan iki işçi gelip bakmaya başlarlar kıza, imrenirler, karılarının böyle olmasını düşlerler. Gavur olduğuna karar verirler mankenin. Derken tramvaylarına yetişmeye çalışırlar, koşar giderler oradan. Vitrinde ise hiçbir şey kalmamıştır artık, sadece kızla ikisi vardır. Bir plaj kentinde birlikte dirler. Krem sürer kıza, limonataları vardır birde. Derken kız kalkar ayağa ve O'na doğru yürür, herkes şaşkıncıdır yürümesine. Kızda çaresiz geri oturur yerine. Kimse inanmasa bile aynen böyle olmuştur. Derken her yer buza döner. Donmaya başlar her hücre. İliklerine kadar tecrübe eder soğuğu. Artık bırakamaz kızı orada. Etten ve kemikten meydana gelmiştir O. Bir şekilde kaçırması gerekir. Paltosunun içine saklayıp götürmelidir. Kendi odasında olmalıdır hep kız üzerindeki mayosuyla. Camı kırıp kızı oradan almaya niyetlenir hemen ama bekçilerin geldiğini fark eder. Kaçmaya mecburdur, kurtarmadan kızı. Yaşadıklarını çevresine anlattığında herkes alay eder. Kimse inanmaz kendisine. Bir havalara girmiş kız gelinliği, ipek tuvaletleri, mayoları giyince. Zaten mütemadiyen oynaşmayı düşünür, memnundur kendisine herkesin bakmasından tabii. Beyoğlu mağazasından nasıl geldiğini, kim tarafından kaçırıldığını kimsenin bilmediğini zanneder. Oysa kendisi hatırlar buraya ilk geldiği günü, saçları dağınık, gözleri çökmüştür. Kendisini getiren genç delikanlı bedeli patrandan tahsil eder. Aşıkardır kızla aralarındaki ilişki. Kim bilir ne kadar kalmıştır delikanlının yanında, odasında? Zaten lisanı henüz sökmediğini söylese de, bu doğru değildir. Her konuşulanı anlamaktadır gavur, artık akli başka adamlardadır. Delikanlı ise hüzünlüdür bu ayrılıktan, ne hayaller kurmuş, neler neler planlamıştır kızla alakalı. Kız buranın kızlarına hiç benzemez, dudakları, zayıflığı farklıdır, müşteriler kendisini izlemeye gelir. Almanya'nın güney taraflarındadır. Zaten en kıymetli kıyafetlerde kendisine ayrılır. Semt delikanlıları evvelden ötekine hayran hayran iç geçirirler şimdi tüm dikkat bu Alman'ın üzerine yoğunlaşmıştır. Diğer kız gecenin bir vaktine kadar işini yapar, hep ayakta durur ama bu Alman kızı rahatça yere serilir. Ne var ki; hayatında memnun değildir, aklında hep Beyoğlu'ndaki vitrinde olmak vardır. Ağzı bozuktur

birde... Argo konuşur arada çekinmez, hatta delikanlıya söver, kendini kırdığından dolayı. Diğer kızı konuşup sohbet etmeye değer görmese bile arada kaçmak kurtulmak istediğini söyler. "Deprem ya da yangın olsa da hep gebersek" demiştir bir seferinde. Zamanında savaş vaktindeki bombalardanda kurtulmuş, gene sırf kendi kurtuluşu için bir afet bekler, diğer canlıları hiçe sayarak. Müthiş kin duyguları içinde eski yerine gidebilmek için birinin kendisini buradan kurtarmasını bekler. Orada sergilenip kadınlara ve erkeklere iç geçirtmek ister durur hep. Geçmiş bir vakitte zaten "Ha canlılar, ha cansızlar. Bizler de otuz kırk yıl, bilemedin altmış yıl gezip dolaşan, konuşan birer manken değil miyiz?" yalnız kalıp yürümek ister bir süre, aslında zamanında başkaları ile birlikte yürümüş bundan memnuniyet duymuştur. Farklı dünyaların içine girip, o hayatlara karışmıştır.

Yürüdüğü kişiler arasında fakir, eski paltoluda vardır, sıkıntılarını, dertlerini paylaşırlar. Karısı kaçıp gittiği için mütemediyen küfürler eden adamın bir gün kadın geri geldiğinde memnuniyetle kabuledeceğini bilir. Bir diğer adam geçim sıkıntısını anlatıp durur. Basımevinde çalışanlar hep birlikte, herkes işini yapmaya uğraşırken, mevcut gündem haberleri tedirgin eder onları. İşleri bittiğinde evlerine gitme ve tramvay telaşına kapılırlar. Yürürken gördükleri vitrinler kendilerini hep etkiler, yorgancının dükkanından görünen renkli yorganlar farklı ve heyecanlı duygulara, hayallere sürükler. Diğer vitrinlerden görünen mankenleride yaşayan canlılar gibi düşünürler. Gazeteci bir adam bir gece vakti bu vitrinler için "Ha biz, ha onlar" ve "Ha canlılar, ha cansızlar. Bizlerin tek farkımız, yaşadığımızı sanmamız. Onları, yaşamadıklarını..." der. Gazeteceki akabinde yazılarını yazmak için ayrılır ne var ki, kendisi bile yazdıklarına inanmamaktadır. Kalemin elindeki işleyişi artık otomatikleşmiştir. Vitrin mankenini çevresindekilerle izlemeye devam ederler hala. Sanki mankeni izleyenlerin gözlerine karşılık vermektedir. O ise yalnızken izler mankeni hep, kendini inandırmak ister mankenin yaşamadığına, canlı olmadığına. Bir kişi dürter, der ki "Böyle kadın olamaz. Yoktur yeryüzünde" ama bir süre sonra kendi de tereddüt eder, acaba var mıdır? Yok mudur? Eva'yı düşünür. Eva annesi ile mağazanın önünden geçerler hep. Eva'nın babası askerdir, dolayısıyla çok sık görünmez babası. Bir defasında Eva, annesi ve babası geçerken, Eva koşup gelmiş, babası vitrindeki mankeni göstererek büyüdüğünde Eva'nında o mankene benzeyeceğini söylemiştir. Henüz on yaşındaki Eva büyüdüğünde de hep mankeni seyredecektir. Eva, annesi ve babası ile birlikten ziyadesiyle mutludur. Akabinde okula gider gelir tek başına, Katedral'in karşısındaki sokakta ikamet etmektedirler. Bir dostluk oluşmuştur manken ve Eva arasında, Eva bakar gülümser hep mankene. Dost olmuşlardır artık. Manken Eva'ya baktığında geçmiş zamanı, Eva ise gelecek zamanı görür. Ne var ki, bir gece şehir bombalanır. Mankenler karanlıkta kalmıştır artık, sokaklarda kimseler yoktur. Saçları da sökülmüştür mankenlerin. Eva görse acır bana diye düşünür manken, Eva geleceğini bu şekilde görmek istemez. Mankende biliyordu rengarenk kumazların kendisini sardığında güzelliğini taşıdığını. Utanmaktadır manken kel halinden. Noelin gelmesiyle tüm mankenler tekrar hazırlanacaktır. Bazısı Noel Baba olacaktır. O ise yakışıklı bir prensese dönecektir karşısında da yakışıklı prens olacaktır. Ancak, Noelden bir gece olan olmuştur. Kiminin kolu kopar, birbirlerinin üzerine düşerler hepsi. Ne sokak vardır ne meydan artık. Kepenkler dağılmış, her yer tarumar olmuştur. Birkaç gün öylece kaldıktan sonra ortayı temizlemeye gelirler. Ne var ki, yeni cam almak hem oldukça pahalıdır, hem de gene bombalanabilir ortalık. Hemen taktırmazlar camı, birkaç gün öyle açıkta kalırlar. Sokaktan geçenler eller vitrindekileri. Eva'nında evi yakınlardadır. O, hep Eva'yı düşünür, Eva'yı arar. Haftalar sonra Eva annesi ile görünür. Eva tekerlekli sandalyededir. Annesi itmektir. Eva bakmaz hiç kendisine. Bu Eva ile son görüşmeleri olacaktır. Kendinide bir zaman sonra götürürler oradan, başka bir ülkeye gitmiştir artık, bir kız kıyafetlerini giydirir üzerine. Yeni bir vitrindedir artık, herkes kendisine dikkatle bakmaktadır, diğer mankenlere göre en güzeldir O. Göğüslerine, bacaklarına dikkatle bakmaktadırlar, hoşunada gider bu durum. Vitrindeki Mağazada çalışan kızlar ise O'na benzemeye çalışmaktadırlar. Mağazada çalışan bir delikanlı gelip gidip göğüslerini okşar, eteklerini yukarıya kaldırır. Bundanda rahatsız olmaz olmaz, utanmaz çünkü ilk defa bir erkeğin kendisine böyle baktığını düşünür. okşaması daha evvelden bildiği bir şey değildir. Bir gecede oğlan kendisini elde eder, kendini hayatında ilk kez bir erkeğin kadını olarak hissetmiştir. Sonrasında ise saçlarını çıkartır, parçalar her yerini, tekmeler ve fırlatıp atar. Ardından kağıtlara dolayıp satar küçük bir dükkana. Bir zaman gelip vitrini izler fakat sonradan gelmez bir daha. Artık eskisine nazaran çok çirkin bir yerdedir. Sarhoşlar, serseriler vardır etrafında. Cama bakar bakar dururlar, tavırları korkutucudur, sanki camı kırıp parçalayacaktır. Vitrindeki diğer mankenler kendi hayatlarındadır. Başka durakta iner artık, defalarca geçer önünden, kendisini tanıyıp tanımayacağını düşünmektedir, aslında mahcuptur, utanmaktadır. Kırılıp, paramparça edildiği o geceyi düşünür. yanındaki karısını izler ama karısı sevişmenin ardından sinirlice bakar sanki parçalanmış olan kendisi gibi. İkisi birbiri ile oldukça alakasızdır. Karısına O'na davrandığı gibi davranmaz. O hiçbir şey demez, reddetmez, ne arzu ederse kendisine yapabilir ama parçalamış, dağıtmıştır onu. Kırgın olmalıdır mutlaka. Zaten hiçbir şekilde o cansız kadın var olmadı, der. Düşündüğünde ise canlı ve cansız arasında büyük bir fark olmadığı kanaatine varır. " Şimdi bakıyorum da, yanımda uyuyanı seyre diyorum da, anlıyorum. Canlı ile cansız arasında pek bir ayrım

yok. Varsın bu konuşsun bağırsın inlesin. Bir an geliyor ki cansız gibi oluyor. Bir kere anlamıyor. Anlamıyor. Söylese de, konuşsa da. O da cansız, ruhsuz, kalpsiz. Bir ölü.” Der, düşünür. Ne var ki, ne zaman karısına sarılsa, aslında diğerini geçirir içinden ve nasıl O’nu parçaladığını düşünür. her şeyin bir kurgu, bir hayal olduğu kanaatine varır. Eşyle sokakları, mağazaları gezerken bakamaz ama mankenlere. Karısı anlayamaz o tahtadan imal edilmiş mankenin kocasındaki yerini. Birden o eski Alman mankenini görüyor vitrinde, aynı eskisi gibi değişmemiş, halen çekici. Mankende hatıralarına bağlı. Kendisine inanmıyor kimse, o mankenlerin yaşadığına, konuştuğuna inanmıyorlar. Hatta alay ediyorlar anlattıklarıyla. Vitrin yıkanıyor, yağmurlar yağıyor, O’nu kurtarması gerektiğini düşünüyor. Üstelik kendisini seyrediyorlar yiyecekmişcesine orada. Zorla çekip alıyor olduğu yerden. Elini tutuyor, herkes inanacak artık O’nun yaşadığına, canlı olduğuna.

CERVANTES ŞATOSU -FİKRET OTYAM’A-

KİŞİLER

Oktay Akbal	Eserin Yazarı
Fikret Otyam	Akbal’ın Arkadaşı, Ressam, Sanatçı
Elif	Otyam’ın Çizdiği Kız
Milo	Akbal’ın Sanatçı Arkadaşı

Olaylar

İnsanlar mütemadiyen bir şeylerden kopma ve bırakma eğilimindedir, bir kent, hatıra veya sevgi olabilir bu. Zaman içinde neden, nasıl koptuğunu ve neye nasıl başlayacağını tasavvur edemez birey. Akbal, mevcut zamanında neden koptuğunu, nasıl koptuğunu düşünür. buldukları müzikli salonda hep benzer müzikler çalmaktadır. Fikret Otyam’da yanındadır. İspanyol ezgileri eşliğinde içkilerini içerler. Biraz ilerlerinde bulunan İspanyol hatunlarının isimleri muhtemelen tanındıktır; Consuela, Manuela, Maria gibi olabilir. Martha İspanyol adı değil diye düşünür Akbal. Zaten şayet Consuela olsa ne farklı hayaller kurar onunla alakalı. Nasıl Melahat’e kurgulanan düşler farklıysa, Consuela’ya da başka olacaktır.

F.’nin makinaya para atıp yeni şarkı başlatması, kızları memnun eder, çevrede ne kadar çok ses, eğlence olsa bile Akbal, kendi içinde yalnızlığın hüznünü hissetmektedir. Çevresini izlemeye koyulur. Bir süre geçmişte yaşadığı kopuşları, bitişleri düşünür. bir şeylerden gene kopacaktır ilerleyen zaman içinde ve mutlaka başka şeylere bağlanacaktır hayat yolu. Çevrede dans eden çiftler vardır, kendileri oldukça güzel ve bakımlı giyinmişlerdir. Değişik bir ortamdadırlar, insanlardan değişik hayat öyküleri dinlerler. Yemek yerler, alkol alırlar ve bir şeylere gülüşürler. Şarkılara eşlik ederler. Akbal, mevcut haline bakar, tanıyamaz, anlamlandıramaz bir şekilde. Kendinden uzaklaşma ihtimalinden memnuniyet duysa bile, hep bu ruh halinde kalamayacağını bilmekte ama için için istemektedir.

F, birden sinirlenir, Akbal anlayamaz o sırada ne olduğunu fakat ikisi hızlıca paltolarını giyiniş çıkarlar oradan. Willage’nin gece vaktidir, dolaşırlar sokakta, sohbet ederler. Milo’nun galerisine giderler birlikte, Milo birçok işi aynı anda yapar, dansöz, balerin ve ressamdır. F. Boyaların başına geçer ve çok az çizgiler kullanarak Anadolu kızı, yalınayak Elif’in resmini yapar. “Dünyasında yalnız bir kız. Kocaman elli, kocaman ayaklı, minicik yüzlü. Karlı Greenwich Village gecesinde bozkırın kızı Elif geliverdi. Dilinde bir türkü ‘Eminem, Eminem’. F. Koptu bizden gitti uzaklara. O köylere. O insanlara...” Elif büyüdü o resimden, ihtiyarladı, hayatın çilesini çekti. Milo ise aldıp Elif’i bir çerçeveye koydu güzelce. Milo, F., Elif, Martha ve Akbal arkadaş olurlar, mutludur hepsi.

Akbal, bir süre sonra kızları arar, F, gittiklerini söyler kızların. Her yer kapanmıştır şimdi, açık olan tek yer ise F.’ye göre buldukları yer olan Cervantes’in Şatosu’dur. Cervantes “Nerde insan varsa orada umut vardır.” Demiştir. Akbal ise umutlanmanın, çocukluk vakitlerinde olan bir duygu olduğunu düşünür. “Kişi, zamanla umudun var olmayacağını anlıyordu. Bir başka adıyla aldatmaca. İnsan nerde varsa, orada ancak umutsuzluk olabilir. Daha iyiydi böylesi, Durmaksızın kopan kişiye daha çok yakıştırdı. Umut yoktu kişi için avuntular vardı. Arayıp bulunan, bulunamıyan, bulunduğu an elden kaçırılan...” Akbal’da biliyordu Cervantes’in Şatosu’ndaki duygularının, kopmalarının ve bağlanmalarının giden zaman karşısında kaybolacağını. Elif Greenwich Village’de vitrinde kalmıştı, kim bilir, belki Martha o vitrinin önünden geçecekti zaman zaman. Elif’i seyredecek, kendi hayatına yakın bulacaktı. Belki de Elif’i evine taşıyacaktı. Hepimizin koptuğu şeyler var hayatta, umutlar, sevgiler, arkadaşlıklar. Bilerek veya bilmeyerek, hayat bu döngü etrafında devam edecek.

BİR ŞEYLER KIRILACAK

KİŞİLER

Kadın	Eski Sevgili
-------	--------------

Adam
Kadın 2
Kızıl Saçlı

Eski Sevgili
Adamın Eşi
Eski Sevgili

Olaylar

Kadın gidip dut ağacının altında ağlamaya başlar, saçları yüzüne gelir, ağlamanın kendisinde ne kadar güzel görüldüğünün farkındadır. Etrafta kuşlar gezinir, hafif esinti hissedilir, solucanlar yerlerde gezer, bir uçurtma belirir gökyüzünde. Bir kuyudan gıcır gıcır sesler gelmektedir. Bunların hepsi insana mutluluk verir. Bu detaylar yaşamdaki manayı hissettirir fakat nedir yaşamının anlamı? İçinde inşa olan ve artan hisler vardır. İlk kez yaşanan. Bir süre sonra ağlamayı keser kadın, saçını düzeltir. Çimenlerle oynamaya başlar. Gidip ısrar edecektir adam, barışacaklardı ama adam sadece uzaktan izledi. İçinden ıslıkla "Mazi kalbimde bir yaradır" şarkısını söylemek geldi. Mazinin ne olduğu hakkında düşündü. Bir süre önce kadınla arasında geçenler bir bakıma maziye teşkil ediyordu. Geçen sene yine maziydi, yerdeki solucan, kuşları izlemesi hep bir anda mazi olmuştu.

Neyden dolayı kadınla tartışıklarını düşünür, üstelik bu tartışmada birbirlerine vurmuşlardır. Kadını ağlatmıştır. Belki bir daha ağlatamayacaktır veya güldüremeyecektir kadını. Kadının saçlarını bozunca, evde bir şeyler kırılınca anlamıştır geçmişin ne anlama geldiğini. Kadının saçları yine dağılacaktır, sonra gene taranacaktır. Ev, bahçe ve tarak, bunların hepsi değişecektir, hatta kadının ağlamasının sebebi kendisi olmayacaktır zaman içinde. Yaşanan gün, bir süre sonra geçmiş olarak anılacaktır.

Ardından kadına bakar, kadın ile kendisinin yerini değiştirir. Rastlantı sonucu beraber olmuş iki insandır onlar. Aynı iş yerinde çalışmak birleştirmiştir bu iki farklı insanı. "Kavuklu ve Pişekar" misali bir komedinin oyuncularındır. Gerçekliği saklayan, söyleyecekleri sözler hem belli hem belirsiz olan iki insandır. Kantinde karşılaşmış ardından birlikte vapura binmişlerdir. Yakınlık doğmuştur aralarında. "Sana evleneceğimizi bildirdiğim günü hatırlar mısın?" demiş, O'nu çok mutlu etmiştir. Kendisinin elinden alındığını hissetse bile cevap verememiştir. Akabinde esasında aralarında çok önemli bir birliktelik olmadığını söylemiştir. Zaten o zamanda kızıl saçları olan bir sevgilisi vardır. Düğünde ise kızıl saçlı ile birlikte gelmemişlerdir. Söylenen her şey yalandır, zaten bilmektedir. Hayat gerçekleri saklayarak geçer. Kızıl saçlı ile bir defa sinemaya gitmişlerdir. O gün aralarında başlayan yakınlık akabinde devam etmemiştir. Hatta sokakta tesadüfen gördüklerinde dahi selam vermemişlerdir karşılıklı olarak. Zaman içinde kızıl saçlı bir işçi ile evlenir, doğurur ve şişman bir kadın olur. Kızıl saçlı artık geçmiş hayatının bir aynası, tanığıdır.

Gece evin boş olduğunu söyleyip, kendisini çağırır kadın. Gidince gene yakınlaşacaklardır. Kırılmış olanlar tamir olacaktır. Bir kere daha aramasını bekler kadının ama... Sokağa çıkar, kadının evinin çevresinde dolaşır, yukarıya çıkmaya cesaret edemez. Kaybolan şeyler ele geçemez bir daha. Gitseneydi şayet bir şeyler yeniden kurulacaktır. İstemez...

Sinemaya gitti, öpüşen bir çifti gördü, dürtünün gücü ile yakınlık kuran, birbirlerine temas eden iki insandı onlar. Kadını tanıdı ama erkek yabancıydı.

Eskilerden konuştular, eski olan eskide kalmıştı oysa. Lise zamanlarında mektuplaştıkları günlerden konuştular. Mektupları sanki bir günlük gibi geçen her günü anlatıyordu.

Evliliklerinin ilk günlerinde kendisini sevdiğini belirtip bir yığın mektup getirmiştir. Aralarında kendisini sevenlerden gelen mektuplarda vardır. İçinde birini seçmesini isteyip, okudu. Zamanında O'nun kendisini ne kadar çok sevdiğini söyledi, yırttı kimisini mektupların. İçki içip dışarıya çıktılar, yağın yağmurda kolkola gidiyorlardı. Adam için aradığı şeylerin hepsi kadındaydı. Kadına sevdiğini tekrar söyledi, kadından gelecek cevap kendisini yenileyecek, yepyeni taze bir adam haline getirecekti. Kadın aşkı önemsemedi, aralarındaki dostluğu bozmayı istemedi, çıktı gitti.

Kocasına evliliğin daha ilk günlerinde kendisinin O'na yazdığı mektubu isteyerek, arkadaşı olduğunu bilerek okumuştur kadın. Gözünde canlandırmaya çalıştı onların bu durumda ne yaptıklarını. "Belki de o mektubumun, o 18 yaş düşlerimin üstünde uzanıp yatmışlardı. Ayak parmaklarıyla itivermişti bir an gelince o kağıtları yere..."

Detayları duymak istiyordu, her şey detayların içinde gizlenmişti. Kadın için ayıptı bu. Adam kadının kendisinden gelen mektupları yırtıp atmadığını şüphelenmişti. Sadece kendisinin olarak bildiği kadının öyle olmayacağını fark etmişti. Aralarındaki cinsel yakınlıktan, temastan fayda beklemişti oysa cinsel hislerini kadın aslında kocasına başka şekilde davranıyordu. "Onu bir ben tanıdım. Bir ben sevdim. Karşımdaki olsa olsa bir süre onun vücuduna sahip oldu. Kendisine değil." Çocukluk aşkı olduğunu anlattı, kapalı bir yerde büyüdüğünden zaten başkası olmamıştı ama lise ve üniversiteden sonra hisleri farklılaşmıştı.

Üniversiteyi aynı sınıfta okumuşlardır, heyececanla kendisini görmeyi bekler ama kadın kendisini görmez gibi davranır hep. Bir dönem çok uzun bir gençle birlikte gezer kız. Sonradan dönem dönem başka gençlerle gesmiştir. O hep uzaktan kızı izler, takip eder. Kendisinde yakınında hep kızlar

olmuştur hatta onlarada anlatmıştır kızı ama hep o sevdayı bırakmasını söylerler diğerleri, hatta kızın sevgilisi olduğunu anlatıp vaz geçirmeye çalışırlar. Bu duygu helecek zamanlardaki yıkılmanın ilkiydi. İçinde çok şey paramparça oldu. Artık farklı duygular besleyecek, farklı duygularla yaşatacağı kadını. Bir gece onun evindeydi, kendilerinden başka kimse yoktu evde. Kadın muhtemelen sevgilisiyle neler yapacağını, tensel neler yaşayacağını geçiriyordu zihninden. Kendisi ise kadın için güvenilir bir limandı. Zaman zaman öpüşürlerdi hepsi bu kadar, zaman içinde adamın kendi duyguları değişse bile değişmeyen kadındı. Zaten kadın bir anda evlenmişti, zaman geçirmek için başlanılan, oyunsu bir birliktelik bir anda evliliğe dönüyordu. Ne kadar devam ederse etsin diye düşündü adam. Aslında kadının kendini aldattığının farkındaydı, müthiş bir kıskançlığı yaşadığı. “Seviştikleri günlerde birgün onu benimle görmüştü. Günlerce selam vermesi. Oysa o geldi kendiliğinden.” O zaman adam unutmuştu kadını, çok olmuştu. Evlenmesi gerektiğinin farkındaydı. Birden kadını karşında görünce aralarındaki duygular sanki hiçbir şey olmamış gibi oldu ama adada zaafalarını göstermek istemiyordu. Bir şeyler kırılıp kırılıp yeniden başlıyordu hayat. Yalandı birçok şey, herkes kendini kandırıyordu. Ondan hiç konuşmamışlardı o geceye kadar, bir anlaşma gibiydi bu konu aralarında ama o gece geçmişin gölgelerini getirdi. Ne var ki doğrular konuşulmuyor, her şey yalanların içine gizleniyordu. Zamanında kız lisede kendisine yazdığı bir mektupta “Ben ilerde çok kötü bir insan olsam, sen beni bugünkü gözünle görür müsün?” diye sormuştu. Adam bu konuyu çok düşündü. Kadına çok kızıp içinden türlü türlü hakaretler geçirdiği olmuştu ama eski sevgili olarak düşünüp bağışlamıştı gene de. Kadının arayışta olduğu şey neydi? Mutluluk muydu? Bir keresinde kadın “Bilerek yapıyorum.” Dedi. “İnsanları kırdığımı bilerek. Kendimi daha çok kırıyorum. Aldırmıyorum. Kırılmak daha iyi. Bir gün gelir kırılacak yanım kalmaz.” Ne var ki, kadın incinebilecek, kırılacak bir insan gibi gelmemişti kendisine, koluna girdi kadın, gittiler. Dostoyevski'nin sözü geldi birden aklına “İnsanoğlu düşünür. Düşününce de neler düşünmez ki!” demiş. Bu sözleri söyledi O'na, kadın içini çekti, sözlerin kendisine ithafen söylenmiş olduğunu sandı. Bir müddet sonra yaşadıkları zaman değişecek ve akıllarına başka şeyler gelecekti, o zamanda yeni şeylere uyum sağlayacaklar, onları içselleştireceklerdi. Cumartesi günleri mütemadiyen sinemaya giderdi, filmin iyi veya kötü olmasına aldırmaz O'nu görmek için en müsait yere otururdu. Geçen zamandan ardından birbirlerini tanımaz gibi davranırlardı sinemada.

Yeni evlendiği zaman birden evlerine gelmişti, karısını misafirin eşinin bir akrabası olduğunu sanıp eve buyur etmişti. Birlikte karısının pişirdiği yemekleri yemişlerdi. Sonradan duyacağı detayları ama bir zaman sonra bir arkadaşı karısından boşanınca o adamla evlendi. Daha önceki kendi evine gelmesini ise “Alay olsun diye” şeklinde söylemişti. Yaşananların aslında bir izleyicisi mevcuttu bu durumda. “Bu güldürünün bir seyircisi vardı. Bendim o da. Onu seven, tanıyan, kızan, öğrenen, tapan ben. Hem yaklaşan, hem uzaklaşan ben.” O geceyi mütemadiyen yaşadığını söyleyecekti kadın, bir şaka olarak yapılan, önemsenmeyen bir şaka veya durumdu bu kendisi için fakat bir buçuk yıl sonunda boşanacaklardı.

Evliyken bile kadın kendisine gelmişti, üstelik evde annesive kardeşleri varken, onlar her an odadan içeriye girebilecekken gelmişti. Kadının evli olduğunu unutmuşlardı, arkadaşının karısı olduğunu da. Kadın sadece “hadi” diyordu kendisine.

İçmesini istiyordu kadın, birden bir bardak kırıldı fakat kadın hiç önemsemedi kırılanı. Gardon temizledi ortalığı. Parçaların hiçbiri aynı büyüklükte değildi. Hatıralar gibi paramparçaydılar. Hisler gibi paramparça, anılar gibiydiler. Hayat geçtikçe yine kırılıp un ufak olacaktı bir şeyler. Hatta toz zerreciklerine döneceklerdi. Baktı karşısında oturana fakat hatırlayamadı kim olduğunu. Birbirlerine bakıyorlardı bakmasına, gördükleri farklı kişilerdi. Bir aydınlanma yaşadılar akabinde. Bütün gece mütemadiyen bahsettikleri acaba gerçekten var mıydılar? Masada kırıklar kaldı, içlerinde de bir şeyler...

BURSA'DA TOULOUSE – LAUTREC

KİŞİLER

Adam	Meyhaneye Sürekli Gidip Düş Kuran Adam
Meyhaneci	Bursa'daki Dost Meyhaneci Adam
Aşçı	Meyhanede Çalışan Aşçı

Olaylar

Bursa'da karlarla kaplı bir gecede Jane Avril dans ediyor, bir süre sonra ise Can Can'ın dansları başlıyor olanca hızıyla. Bir zaman geçecek burada olan kimse kalmayacak. Hatta insanların kendileri bile geçenleri belleğinden silecek.

Gece olduğunda kendisi de Bursa gecelerine katılır. 1890 senesinin insanları duvardaki yerlerini terk edip mevcut zamana katılırlardı. Can Can hızını arttırırdı. Bir kedi yanaşverir kibarca, uzattığı et

parçasın alır fakat çatala değmemeye dikkat ederdi. Meyhanenin içinde Toulouse – Lautrec'in insanları vardı. Yanan teneke soba, mekanın uğultulu hali ve farklı farklı insanlar ve tekir kedi mevcuttu. Duvardakilerle ilgilenmek, onlara bakmak kimsenin aklına gelmezdi. İnsanlar kendi derinliklerindedir veya öyle olduğunu sanmaktadır. Kendisi sigara sisinin baskın olduğu meyhanedeki insanları izlediğinde La Goulue'yi görür, Jane Avril'in şarkılarını duyar, resmi görür duvardaki. Beyaz saçlı, dost tavırlı meyhanecisi harkesi dolaşır "Başka arzunuz?" diye sorardı, meyhane çok kalabalık, yoğun değilse kendi de oturur bir şeyler atıştırıp, içerdi. Farklıdır, Bursa meyhanelerindeki şaraplar. Daha evvelden ismini duymadığı, hiç bilmediği şaraplar vardır ama sanki kendisini Bursa'da doğmuş, büyümüş gibi hissetmektedir. Oysa, kimseyi tanımaz Bursa'da, tek başına, yürür, gezer. "Yalnızlık ucuz şarap gibi yakardı içimi. Geceler bitip tükenmez geceler!" İstanbul'u düşünür, kim vardır orada kendisini bekleyen, düşünen? Kendisine yabancılaşır, uzaklaşır. Tanıyamaz bir an. Anıları, geçmiş farklıdır. Bursa'daki adam, Bursa gecelerine katılan adam farklıdır. Ne var ki, kendi içi kalabalıktır. Kalabalığı çevrelemiştir kendisini, ne kadar kurtulmayı istese bile kurtulamaz. Koşarak gider Toulouse – Lautrec'li meyhaneye, leblebi alır bir yerden, ikram eder çevreye. Meyhane kendisinden kaçmak ve kurtulmak için seçilmiş yerdir. Herkes sakindir burada, bağırlmaz, kimse başkalarını merak etmez. Belli başlı konuşmalar geçer aralarında ardından herkes kendisi içine yoğunlaşır. Toulouse – Lautrec'in insanları yine duvardadır, Jane Avril'in şarkısı, melodileri başlar. Meyhaneci buraya o kadar muntazam bir düzen kurmuştur ki, laubali olmaz kimse kimseyle.burası herkesin içsel yalnızlığına rahatlıkla çekilebileceği bir yerdir.

Zamanını hatırlayamaz ama dışarıyı karlı olduğuna göre kış mevsimidir. Akşam içmek için gelenler, dost meyhaneci adam, La Goulue, Jane Avril herkes yine kirli aynadadır. Ayna iletir gelecek ve geçmiş bir şekilde. Hala duvardakilere bakar kendisi. Yine herkes kendi aleminde derinleşir. Aşçı gelir meyhaneci ile dertleşmeye, bir yıl kaldığı Almanya Essen'deki madencilik hatıralarını anlatır. Herhangi bir serüvendir insana ait, duymak, dinlemek istemez. Valentine duvardan aşağıya gelir, katılır 1890'dan, Paris gelir, Montmartre ile. Absent isteyecektir. Duvar bir film sunar onlara, La Goulue, Jane Avril, Yvette Guilvert ve Toulouse – Lautrec ile. Şişman, tombulca boyunlu La Goulue kara bir kurdele takmıştır. Molenruj şarkıları başlar çalmaya. "Kulaklarımda uğulduyor bir şarkı: 'Molenruj, Molenruj Neyi övütüyorsunuz, kimin için? – Aşk için mi – Ölüm için mi? Durmaksızın dönüyor değirmenin.'" Neler geçmiş, neler yaşanmıştır bu çağda? Toulouse – Lautrec beyaz kağıtlara yazmış, aktarmıştır hepsini. Bu zamana taşımış, saltanat kişileriyle ahbab olmuştur. Zaman içinde fakirleşmiş, ihtiyaçlanmış ve unutulmuştur. Yves Guilbert "Yaşam denen şey iğrençtir çok – Kişi ölmeli mutluyken" der, bir şarkısında. Bu sözler acana Toulouse – Lautrec için mi söylenmiş? Şimdi hiçbir şey yok der, düşünür. Ne meyhane vardır, ne Bursa, ne de duvardakiler. Peki; bu meyhaneyi, meyhaneciyi, Almanya'da çalışanı, aşçıyı ve kendisini geleceğe kim sunacaktır bu durumda? Zaman geçecek, günler, geceler geçecektir. Meyhaneci yeni şaraplar alacaktır, yeniden gelecektir buraya. Kendisi gene 1890 senesine gidecek, Molenruj ezgileri duyacaktır, derken bir gün meyhaneciyi teneke soba başında bulamayacaktır. Sorduğunda ise kalp krizinden vefat ettiğini söyleyeceklerdir kendisine. Meyhane kapatılacaktır. Ne duvardakileri ne de burayı göremeyecektir bir daha. Yvette'in söylediği gibi "Kişi ölmeli mutluyken" sözleri neydi? Acaba meyhaneci biliyor muydu mutluluğu? Kendisi için Toulouse – Lautrec kişilerinin içinde olacaktı meyhaneci bu vakitten sonra. Bursa hayalidir, içki kadahleri dahilinde hissettiği, duyduğu artık. Bir daha yaşanamayacaktır ve anımsanmayacaktır.

GONDOL

KİŞİLER

Oktay Akbal	Eserin yazarı
Anne	Yazarın Annesi
Baba	Yazarın Babası
Ağabeyler	Yazarın Kardeşleri

Olaylar

"Bir yalımız olacak. Denize açılan bir balkon. Bir kayıkhanesi. Bir de gondolumuz."

Akbal, babasının tüm bu isteklerini, hayallerini anlardı fakat bir türlü babasının neden gondolda bu kadar ısrarcı olduğuna mana veremezdi. Bir yalıda ikamet ediyorlardı ailecek, yıkıldı yıkılacak bir evdi bu, balkona benzeyen bir yeride vardı. Balık tutmaya çalışmışlardı buradan babasıyla. Babası denize doğru daha fazla uzayan, giden bir balkonunun olmasını umut ederdi. Bir basımevi sahibine ait olan İstinye koyunda bir yalı vardır hatta tanıdıklarında bir dönem oturmuşlardır o yalıda. Babası orayı alıp, oraya yerleşmeyi düşünüyordu hep. Bu hayallere babasının gondol düşleride eklenirdi. Ne zaman babası gondol hakkında bir şeyler anlatsa annesi ve ağabeyleri gülümserdi. Niyetleri alay etmek değildi onların, geleceğe olan umudu yansıtırlardı. Üç ay kadar zaman İstinye'de yaşarlardı, babası

gene mütemadiyen gondol der durur. Kayık kirarlarlar, babası tatmin olmaz kayıkla, gene gondolları anlatır.

Simsiyah gondollar yan yana dizlidir, kimi eşya taşımak için kullanılır, kimi yolcuları taşırlar. Öpüşenler, sevişenler vardır içlerinde. Bazı gondolcular şarkılar söylerler. El radyosundan gelen bir şarkı duyulur. Dünyadan bahseder "İl Mondo" bir çift varmış gondolda, kadın çirkindir, adam elini kadının omzunun üstünden atar. Üşümeye başlar ince kadın. İzler onları, hava serindir, şarap içmek lazım diye düşünür, önünü kapatır. Rialto Köprüsü karşındadır, bura fotoğraflarda hep bir bayram görüntüsünü yansıtır. Ne kadar farklıdır Venedik filmlerde, hayallerde. Turistler vardır çevrede, satıcılar vardır. İmkansızdır şimdi burada yalnız kalabilmek. Zaten yalnızlığında uzun sürmesini istemez, bir saat yeterlidir yalnızlık için.

Güvercinlerin sayısız olduğu bir yere gelir, ne var ki, güvercinler kendi özelliklerini kaybetmişlerdir. İnsanlara yaklaşmaktadırlar dostane bir şekilde. Sabah bereber Doge Sarayını gezdikleri bir çift vardır, onlarda izler güvercinler. Bazen elele tutuşurlar, bazen sarılırlar. Baktıkça eski parçalanmış sevinçlerini görür bu çiftte geçmişe karşı hissedilen bir acıyla. "Mutlu olmak, bir anlığına duyulan bir şey. Sonra bir çağ geliyor, yok oluyor o duygu. Nerde olursan ol, İstanbul'da, Sivas'ta Bursa'da, Paris'te, Roma'da, Venedik'te. Kendini kendinden koparamıyorsun artık. Mutluluk denen şeyi özlemiyorsun bile."

Kovalar güvercinleri, gerçek değildir onlar, sahici değildirler artık. Çalmaktan olan orkestra, turistler ve dükkanlarda sahici değildirler. Fotoğraflar çekilecek ama insanlar insanlar kendi yerlerine döndüklerinde yaşananları başkaları duyacaklardır. Küçük şişelerde şahittir bir Venedik öğleden sonrasına, gondollarda. Yanından akan geçen gondollar kendisinin ve babasının hayallerinin şahitleridir. Babasının bir türlü alamadığı o yalının, alınamayan gondolun, oturulamayan balkonun şahididir. Otuz yıl öncesinin hatırları yoktur, otuz yıl öncesinin İstinye'sinin olmadığı gibi. Hayaller ve kişilerde mevcut değildir artık.

PENCERE ÖNLERİ

KİŞİLER

Adam	Sevgili
Kadın	Sevgili

Olaylar

Karanlıktır oda, perdeleride büsbütün kapatır kendisi, kapının gıcirtısı işitiliyor. Adam koltuğa geçiyor, kadın yaklaşıyor, alnını okşamaya başlıyor, daha da yaklaşıyor ama umduğu ilgiyi şimdilik bulamıyor kadın. Hatta adam kadının kendisi ile alakadar olmasını bekliyor daha ziyade. Sokaktaki gazinodan caz müziği işitiliyor. Afişlerde görmüştür Esmerlada'nın çıkacağıını, merak ediyor adam. "O da böyle mi yapar sevdiği erkeğe? Alnını mı okşar ilkin? Kucağına mı bırakır kendini?" gene yaklaşırlar adam ve kadın, adam tedirgindir, içerisinde görülebileceğini düşünür.

Yağmur yağmaktadır, pencereden yağmuru, sokaktaki insanları izler. Nerede olduğunu düşünür. yağın yağmur, hayatında daha önce yaşadığı, hissettiği yağmurları artık hatırlatmaz kendisine. Kendini ilke kez hayattan kopmamış olarak düşünür, hisseder. Yağmur artmaya başlar, sokaktakiler dağılır. Kadının kendisini çağıran sesini duyar. Yatağın kenarına yönelip kadının gözlerini gördüğünde bu sefer geçmişe anımsayacaktır. O gözlerde, kaybedip, bulduklarını düşünür. kendini kaybetmiş, gene kendini bulmuştur. Kadının vücudunda kaybediyor kendini iyice. "Pencere açık" der kadın ama yağmurun kendilerini saklayacağını düşünür adam. Adam pencereden dışarıyı izlediğinde parktan çıkan bir çifti görür. Onlar neler yapacaklarını düşünür. aniden yağmur bastırır. Artık, eski yağmurları düşünmez, sadece bu oteldekiler kalacaktır aklında. Karşıda bulunan bir otelden kendilerine bakıp gülen tombul bir kadını fark eder. Hemen camı buğulandırmaya çalışır kadın göremesin diye.

Badanası, boyası eski kirliliği bir odanın içindedir. Duvardaki resimde sarı saçlı çok güzel bir kızın gülümsediğini görür. Bembeyaz dişleri ile yıllar evvelki halinin canlılığı vardır kızda. Keskin rüzgar odanın çatlak camından yüzüne vurur ama ordan ayrılmak istemez, buradan karşı pencelereleri izlemek ister. Küçük bir balkon görür, ne zamandır kimsenin o balkona çıkmadığı aşıkardır. Kapısında mevcut değildir bu hiçbir şeye yaramayan balkonun. Aslında tam bir balkon olarak hissetse kendisini, der içinden. Biri geçerse o balkona, izlese sokağı oaradan, neler vardır göreceği? Hiçbir şeydir cevap. Aynıdır pencereden görülen ile balkondan görülen. Bir şekilde çıkmalıdır o balkona. Kadının ne yaptığını düşünür, muhtemelen henüz uyanmamıştır. İnsanın uyandığı vakit hissettiği kot-rkuyu anımsar. Başka bir hayattan dönüşün korkusu, ürpermesidir bu. Peşinden mutluluk hissedilir. Eski senlerde birlikte seelerle birlikte yaptıklarını düşünür, acaba hangi senedir? Neler neler yaşanmıştır üzerine? Birden her şey yıkılmıştır. İnsanlar yıkılır, anılar gelir ve geçer. Sadece pencereler, odalar kalır. Kişi kendisi bile anımsayamaz neler yaşadığını.

ASLI ÇIKMAZI

KİŞİLER

Adam	Orta Yaşlı Aşık
Aslı	Genç Hanım

Olaylar

Aslı istediği O'na "Ben yaşadığımı seni düşünmekle duyuyorum" "Sen varsın diye hayatın bir anlamı var" Eğer gün O'nunla yaşanmıyorsa hiçbir anlamı, tadı yoktu. O mutlu edebiliyordu günü, yalnız O'ydu hayatın anlamı, tadı. Ne kadar ihtiyar ve çirkindi, O ise güzeldi, gençti. Bir bağ olduğu doğrudu aralarında ama evrenlerde vardı. Yılların getirdiği aşılmaz sınırlarda vardı. Bir gazinoda birkaç saat vakit geçirmek, caz dinlemek istiyordu, bu sınırlı zamanın mutluluğu yeterdi kendisine. Kendisi için hazırlanmasını istiyordu, kendisi için süslenmesini. Bunların hiçbirini söyleyemeyecekti ona, zaten bunlar gerçek bir sevi hayatını tanımlamıyordu, yetmiyordu. Beraber uyanmaları gerekliydi, uyanınca neler yaptığını görmek istiyordu. Her halini görmek, yaşamak istiyordu. Yetersizdi ayda bir görmek.

Aslı ile birlikteydiler, el ele, göz göze. Söyleyeceği her şeyi unuttu ama Aslı'yı görünce. Erken gitmesi gerekiyordu her zaman olduğu gibi. Ne yapsa olamıyordu O'nun hayatının içinde, zaten ne buluyordu acaba hayatının en parlak dönemlerini yaşayan Aslı bu adamda? Sevda ile alakalı kelimeler gülünç olurdu bu durum için ama bir o kadarda acınaklıydı. Aslı'nın içinde olmadığı bir hayali bile yaşayamıyordu kendisi.

Aslı yanında yokken içinde akan nice sözler, istekler O varken yerini boşluğa bırakıyordu. En lüzumlu sözleri söyleyemiyordu. Bir mahcubiyet yaşıyordu içinden. Birden eli kulağındaki küpeye gitti, erkek olduğunu anımsadı ve iltifat etti kızı. Kızın yakasında saray arabasına koşmakta olan bir at mevcuttu. Bu ufacık iğne, at bir masalı canlandırıyor. Şehzadeleri ve prensleri aşkından deli ediyordu masalda birden büyüyen ve söz dinlemeyen kız. Yanına yaklaşmak, dokunmak mümkünde değildi ona, sadece bir kişi vardı sevdiği, şaha kalkan atıda sevdiği adama gidiyordu. Aslı'da aynı masaldaki gibi buradan gidince yok olacaktı. İnanılamayacaktı burada olduğuna. Hatta şimdi bile şüpheleniyordu adam. Atı sevmeye başladı birden ve Aslı'ya "Hırçınlığı, düşçülüğü" nü kendisine benzettiğini söyledi. Aslı'da belki aynı şekilde düşünüyordu fakat söyleyemedi hislerini. Anlamsız bir boşluk vardı aralarında, bir şeyler söylenilmek isteniyor fakat söylenemiyordu. Kadın aralarındaki ilişkinin dostluk olduğunu belirtiyordu ama istediği dostluk değildi ki kendisinin. Bir çıkmaza girmişlerdi "Aslı çıkmazı..." dedi kadın. Peki adam hayatı boyunca bu çıkmazın dahilinde olabilir miydi? Zaten çok istiyordu bunu. Peki Aslı dayanabilir miydi bu durumun içinde olmaya? Aslı gitmeye hazırlanıyordu, çıkıyordu olduğu yerden. Bilinmez, belki bir dün yeniden dönecekti kısa çıkmazın içine.

HALİÇ RÜZGARI

KİŞİLER

Adam	Eski Arkadaş
Kadın	Eski Arkadaş
Ali	Kadının Kocası
Sevim	Adamın Eski Sevgilisi

Olaylar

Evli bir kadındı artık, Haliç'in yakınında yürüyorlardı bir temmuz sıcaklığında adamlarla. Adam sürekli kocası Ali hakkında konuşmaya çalışmaktadır kadına. Bazen kol kola girerler, bazen yakınlaşırlar ansızın ama akabinde hep Ali'ye gelir söz. Bazen kızar kadın, kocasının adını söyleyip kendisine sürekli evli bir kadın olduğunu hatırlatmasını istemez adamın. Sanki Ali adamın kendisidir de müdafaa etmektedir Ali'yi, savunmaktır yaptığı büsbütün. Hatta eski grup arkadaşlarıyla birlikteyken bile konuyu Ali'ye getirir durmadan.

Kadın bir ara eski aşklarından konuşunca adam merak eder; Ali'ye de bunları anlatıp anlatmadığını. Kadın bazılarını anlatmıştır kocasına ama en sonuncuyu saklamıştır, kadınların gizli yönleri olabileceğini söyler.

Hayatı boyunca bir şey aramıştı adam; kadınlarda, şiiirlerde. "O istese herşey olabilirdi" demişti bir gece Haliç'ten gelen bir rüzgar eşliğinde.

Konu birden adamın eski bir sevgilisine geldi, zamanında dediğini hatırlattı adama "O kızdan sana hayır gelmez" sözlerini. Sıkılmıştı adam mütemadiyen aşktan konuşulmasından.

Birden korkunç bir istek duydu kadına daha yakın olabilmek için, tenini teninde hissetmek için. Nasıl olabilirdi bu? Arkadaşının karısının sadece dostluğu, arkadaşlığı mühim olmalıydı önemli olan, doğru

olan. Haliç'ten gelen rüzgara kapılmamalıydı. Kadın zaten Haliç'i izliyordu, istediği, beklediği gibi koluna girmiyordu. Kıyıları detaylı olarak gezmeyi, incelemeyi arzu ettiğini söylüyordu kadın. Adam gecenin çirkinlikleri kapattığını söyledi, gündüz güzel değildi ki kıyıları.

Her şeylerini bilirdi Ali ve kadının, nikahlarında katılmıştı, Beyoğlu'nda tiyatro çıkışında Sevim'in Ali'nin odasına ilk geldiği geceyi de biliyordu.

Sarhoş semt gençleri geçerken yanlarından koluna girer kadının, gençler laf atarlar kadına. İki sevgili gibi yakın yürümektedirler. Kendisini zamanında sevip sevmediğini sorar kadın. Muzip cevaplar "Senin gibi bir kıızı sevmemek mümkün mü?" der. Kadın zamanında hoşlandığını itiraf eder hatta Ali'nin odasına ilk geldiği gün bile hoşlanmaktadır.

Ali'nin odası hazır şekilde hala durmaktadır hatta anahtarında kendisine vermiştir ihtiyacı olursa kullansın diye. Kadında da vardır anahtar, gece orada kalacaktır hatta. Sormadı kadın odaya başka bir kadınla gidip gitmediğini.

Ali Ankara'dadır. Uzaktadır Ali ama ne kadar yakınlarındadır, aralarında şimdiki içinde ertesi gün kadını kocasının yanına göndermek gelmektedir. Bindirip trene bir an önce yolcu etmek gelir.

Kadının eli elindedir, daha da yakın olmak ister kadın. "Yapmamalıyız" der adam. Odaya doğru geldiklerinde içeriye girmesini ister kadın. "Ali var ya" der. Kadın ısrar eder dinlemez adam. Vurur kapıyı yüzüne hızlıca. Şimdi çok huzurludur adam, mutludur.

KİTAPLAR YALNIZLIĞI ÇOĞALTIR

KİŞİLER

Adam	Kitap Okuyan
Kadın	Otelcinin Eşi

Olaylar

Kitapların insanların dostu olduğunu söyleyenin yanlışı olduğunu düşünür, aksine kitaplar bireyin yalnızlığını daha çok hissettirmektedir insana. Yatağının yanında açık halde duran üç kitaptan biri Romain's'inkidir. Beraber geçirdikleri ilk özel gecelerinde kadın adama; bu gecenin sonunda ya zevki, ya da öğrenme duygusunu yaşayacağını söyler. Kadın ve adamın geçirdikleri gecenin sonu muhtemelen ileriki sayfalardaydı ama adam kızmıştı yazara. Ne gerek vardı acaba bunları kaleme alarak insana ne kadar yalnız olduğunu bir kere daha hatırlatmanın.

Sabah olurken pencereden sisi görür, günlerden Pazar olması gerektiğine karar verir. Uzarlarda hiç görmediği bir evin ikinci katını düşünür. hiç görmediği bir evdir bu, apartman bile olabilir. karın yağıp yağmadığını düşündü. Kar olamazdı, kar sis gibi değildi çünkü, çok gerçekti kar. Yumuşak halıyı hissetti, ayakları basıyordu halıya. Odada kitaplar var mı? diye düşündü.

Romain's'e devam etmeye karar verir, amacı gecenin ileri vakitlerinde neler olduğunu kestirmeden bulmaktır, oysa yazar uzatırda uzatır. Asıl önemseddiği o çiftin yaptıklarının detayından ziyade, çiftin giysilerini çıkardıktan sonra olanları. "Ama elbiselerin nasıl havada uçtuklarını anlatmıyordu hiç" Perdelerin esinle nasıl titrediği. Romain's ise farklı şeyleri anlatıyordu. Bu durumda kendi odanın penceresine gider, bir taşra kasabasıdır bura Fransa'da. Nadiren balayı çiftlerini ağırlayan küçük bir oteldir. Kapının önündeki eski şezlongda uzanan otelcinin karısı kocasına seslenmektedir. Acaba üst kattaki odada olanları akıllarından geçiriyorlar mıdır?

Kitabı bırakır elinden, zaten yalnızlığı gidermekte bir katkısı olmadığını anlamıştır kitapların. Odayı incelemeye başlar, bir soba vardır odada, birde eski kapı üzerinde çivi çakılı. Bir şeyler asmak için olmalıdır. Sobada bir insanı andırmaktadır, son derece gülünç gelmektedir. Canlı gibidir odanın içindeki eşyalar. İnsandan daha fena bulur bu eşyaları, en güzeli eşyaları olmayan bir odada olmaktadır. Hareketsiz olan bu nesnelere anlatır dururlar bir şeyler. İnsana kötülükde yapabilirler, çivi bir ok misali saldırıya geçebilir veya divan kendisine saldırabilir veya kitabın sayfaları tepesinden dökülebilir.

Plak dinlemeye karar verir, Gershwin'in Rapsodyin Blues'u açar ama müzik "Canavar düdüklü gibi. Eşyaları korkutuyor neyse." Eskiden seyrettiği bir filmi anımsar; film eserin nasıl bestelendiğini anlatmaktadır. Bir kıızı sevmektedir ama kıızı kendisine ilgi göstermez. Başka bir kıızı vardır kendisini seven. "Hep böyledir. Mutluluk aranmak içindir sadece. Aranmak için, yakalamak için değil. Ele geçirilen şey mutluluk olmuyor, hayatın kendisi oluyor. Mutluluk diye bir şey yok. Yaşayamadığımız bir hayatın anlamına veriyoruz bu adı." Yine bir kitap alı eline *Aşk Şiirleri Antolojisi*; bu eserde ölüme dokunuyor, dünyada sevinin aslında olmadığını fark ediyor.

"Kitaplar insanların dostlarıdır" "Kitaplar yalnızlığı azaltır" Bunlar eskiden beri bilinen sözlerdi, belki de doğrudu eskilerin anlatmak istedikleri, Dershwain'in mutluluğu aradığını fakat çocukluk döneminde bulamadığını anlıyor, annesinin günah olduğunu düşündüğü için hiç uçurtma uçuramadığını hatta annesi vefat ettiğinde sırf özgürce uçurabileceği için sevindiğini anlıyor.

Yalnızlığı alan kitabı bulamaz bir türlü, dünyada yalnızdır kendisi. Kitaplarda, plaklarda dostu değildir. Ne yaparsa yapsın kişinin yalnızlığını unutmaması mümkün değildir. İnsanın yanında sevgilisi de olsa yalnızlık engellenmez. "Kimse kurtulamaz boşluktan, yalnızlıktan. Ama kişiler yalnızlığı arttırmaz hiç değilse. Kitaplar onlardan beter. Hepsi insanlara yalnızlığı daha çok duyurmak için yazılmış. Daha da batırmak için. İnsanları seven kitap yazmaz, yaşamaya bakar, gezer, dolaşır, soluk alır, eğlenir..."

BOŞ SEVİ

KİŞİLER

Adam Orta Yaşlı Aşık
Aslı Genç Hanım

Olaylar

Her şeyin anlamı Aslı'ydı; denizin, gökyüzünün, yağmurların. Dünyada bir şeyin anlamı varsa eğer, o da Aslı sayesindeydi. Aslı'nın içinde olduğu her yer güzelleşirdi, olmadığı yerin ise hiçbir manası yoktu. Aşk; Aslı'nın kendisiydi. Aslı'yı beklemesi, Aslı'nın kendisi için hazırlanıp gelmesi, elini tutup yanından yürümesi yetiyordu kendisine. Yanındayken uatnıyordu birde, sözleri birbirine giriyordu. Kendini, ismini bile unutuyordu. Yarısı yaşında bir kızı sevmesinden, aynadaki gördüğü yüzdende utanırdı. Bu heyecanlar, telaşlar, bekleyişler ne kadar komik bir duruma sokuyordu kendisini. Eski sevgililerini düşünürdü zaman zaman ama silinivermişti suratları onların. Aslı'nın ise küçüklüğü, ip atlaması, okula giderkenki hali hep gözünün önündeydi. On sekiz yaşındaki bu genç hanımın kendisinin olmasını nasıl düşleyebilir, nasıl isteyebilirdi? Daima kapalı bir odada buluşurlardı, Aslı'nın bir cep defterine yazdıklarını, çizdiklerini defalarca, günlerce okurdu. Aslı "Sizin bağlarınız var" demişti bir keresinde. On beş senelik bir mesafe vardı aralarında. Öteden bakıyordu oraya. Bugün düşündüğü bir fikirden ertesi gün vaz geçiyordu Aslı, on sekiz yaşını yaşıyordu umursuzca. Oysa Aslı hayat demekti O'nun için. Aslı var mıydı, yok muydu? Bir gün gelecekti. Umut hep olacaktı.

1935'TE BİR AKŞAM

KİŞİLER

Oktay Akbal Eserin yazarı
Anne Yazarın Annesi
Baba Yazarın Babası
Mösyö Prim Akbal'ın Öğretmeni
Sedat Akbal'ın Arkadaşı
Mişel Akbal'ın Arkadaşı
Aleksi Akbal'ın Sınıf Arkadaşı
Haluk Akbal'ın Sınıf Arkadaşı
Kadın Mişel'in Annesi
Süheyla Akbal'ın Aşık Olduğu Kız
Talat Bey Komşu
Kırtasiyecisi Semtin Eski Esnafı, Acem

Olaylar

Buz gibi soğuk havada ve tipide arkadaşıyla yavaş yavaş yürümektedirler. Okuldan çıkacakları neredeyse yarım saat olmuştur fakat yol bitmez bir türlü. Elllerinde çantaları, sefer tasları ile itişe itişe giderler. Mösyö Prim'in verdiği "Başarı Kağıdı" hem şaşırtmış, hem de sevindirmiştir kendisini. Tipide zar zor yürürken arkadaşı Sedat'ında pembeleşmiş yüzünü görür. Ardından Noel Baba misali kardan bembeyaz olmuş Mişel'de aralarına katılır. Aritmetik için endişelenir çocuklar ama kendisi ağabeyinin yardım edeceğini söyler. Aldıkları "Başarı Kağıdının" ardından düşük not almak istememektedir hiçbiri. Mişel ve Sedat kendisinden daha iyi notlar almaktadırlar, zaten çalışkan değildir, kendide bilir bunu. Sadece kompozisyonda iyidir. Sınıf birincisi Aleksi çok kıskanmıştır onları. Haluk'da öyle ama Haluk'a bir taraftan acımaktadır. Soğukta yürürken aklına evi gelir, çini soba güzelce yanmaktadır şimdi, evin kedisi Pamuk uyumaktadır minderinde, babası gene bir dava ile meşguldür, ağabeyleri okuldan dönmek üzeredir. Annesi sokağı izler muhtemelen cam ardından. Birden serseri çocuklar kendilerine kar topu yapıp bulaşmak iseterler fakat onlar uymaz. Biraz caddeyi, kahvede domino, tavla oynayanlara bakarlar. Farklı bir hayat yaşanmaktadır oralarda. Sedat ve Mişel evlerine gitmek için ayrılırlar, kim bilir kaç dakika tramvayın gelmesi sürecektir Beyazıt'ta Nişantaşın'ndaki eve varmak için. Yakın zamanda yaş gününü olacağını, annesinin güzel bir pasta alacağını anlatmaktadır, hep beraber kutlayacaklardır

doğum gününü. Hala Türkçe'yi öğrenenmemiştir arkadaşı, mütemadiyen Fransızca konuşurlar aralarında. Rüzgarlı bir şubat günü üşütmüştü gençleri, Nice'i anlatıyordu Mişel hala, bir fotoğrafçı dükkanının yamacına sığındılar. Arkadaşı birden hüzünlenir, fotoğraflara bakarlar, sanki hepsi bir yerlerden tanıdık. Tramvay gelince gider.

Soğuk havada meydanı geçebilmek için uğraşır, kimseyi görebilecek durumda değildir, kendisi gibi öğrencilerde koşturmaktadır sadece. Kalemtraş, defter alması lazımdır ama bu soğukta nasıl yapacağını düşünür. mişel'i zaman zaman etkisine alan iç sıkıntısının ne olabileceğini düşünür. Mişel'in ailesi Türkiye'ye yakınlarda gelmişlerdir, babası büyük bir mühendistir. İşlerini tamamlayınca Güney Amerika'ya gideceklermiş. Annesinide bir kere görmüştür okula geldiğinde. Uzun boylu, açık mavi gözlü, sarı saçlı, güzel bir kadındır. Dikkat çekici, siyah, tül bir şapka takar. Oğlunada benzer. Kendisinin yanağını okşadığında garip duygular hissetmiştir, hem yakın olmayı, hem de kaçıp gitmeyi geçirmiştir aklından. Annesi çatık kaşlı İtalyan Mösyö Prim ile konuşurken adamın nasıl da suratı değişmiştir.

Kırtasiye dükkanına gider, Acem kırtasiyecinin gene uzun uzun konuşup kendisini esir almasından çekinmektedir. Kırtasiyeci yaşını hiç belli etmeyen bir adamdır, babasının çocukluk zamanını dahi bilir. İçeriye girdiğinde babasına ne kadar çok benzediğini söyler durur. Babası uğrayıp tüm borçlarını kapatmıştır, özgürce alış veriş yapabilecektir. Üzerinde mayolu kız fotoğrafları olan romanlardan alıp gizlice okumayı düşler evlerindeki divanda ama çocukluk aklıyla kırtasiyecinin babasına söyleyeceğini düşünür, çekinir. Havada kararmaya başlamıştır, ailesinin kendisi merak edeceğini düşünür. Bir tane *Afacan* alır. Okullarında grip yüzünden tatil edileceği söylentisi vardır.

Küçücük kuru bir çeşmesi olan sokağına Cüce Çeşme Sokağına gelir, sokağın bir tarafı cami avlusu ve bozacıdan Vefa'ya varmaktadır. Vakit çok geç değilse hep bu yoldan gider sadece geceleri köpeklerden ve sokak serserilerinden korkar. Uzun saçlı kızda bu sokakta oturmaktadır. İleriden tahan pekmez satan satıcının sesi gelmektedir, muhtemelen şimdi ağabeyleri evden kap götürmüştür almaya. Binbaşı emekli Talat Bey'in evinin yakınındadır, Talat Bey çok farklıdır babasından, emekli olmasına rağmen hala çalışmaya devam eder. Evin üst penceresi okuldan gelip hep camda kitap okuyan Süheyla'nındır. Kendisi için orada beklediğini düşünür ama şimdi yoktur yerinde Süheyla, bir kez daha oradan geçmeyi düşünür, vaz geçer.

BAYRAKLI KAPI

KİŞİLER

Adam

Öykü Karakteri

Olaylar

İnsan kendini tanıyamıyor çoğu zaman, yabancı gibi geliyor ne kadar tanıdık, bilindik olsa bile. Denizin karşısına oturmuştur, boyasız ayakkabılarıyla çevredekilerin bakışlarını umursamadan taşları yuvarlar. Yolun sonunda bayraklı kapısı olan tarihi bir saray vardır. Yuvarladığı taş kaybolur, arar, bulamaz. Şimdi başka bir taş vardır, vurur, yuvarlar onuda. "Bir kadının gülüşü" vardır taşta. Bayraklı kapıda ta aşğılarda kalmıştır artık. Kapıya bakan kedi uyuyakalmıştır. Zaten kedi ve kendisidir mütemadiyen kapıya baan, gözleyen. Oturur, kapıyı, insanları, yokuşu gözlemeye devam eder. Bir çift vardır ötede. Ne öpüşürler, ne de konuşurlar, öylece beklemektedirler. Elleri cebindedir, yarın gene gelmeyi planlar. Meyhaneye gider, kendisine işlerinde yardımcı olacağını sözünü verenler. Şarap ister ama O maden suyundan başka bir şey içmez. Enteresan bir şekilde kalabalık meyhanede herkes onlara bakmaya, dinlemeye başlar. Sohbet ederler, aralarında kafadan atma, uydurma hatıralarda vardır. Meyhanede geçen zaman hoştur, keyiflidir, gülerler hep birlikte. Çıktıklarında hava soğumuştur, dolmuşa binerler, arkadaşı dolmuşçunun tanıdığıdır. Devam eder siyaset, kadın, pahalılık din mevzuları dolmuşta. "Düşünemiyordum. Gözüm neyi görüyorsa, onu biliyordum. Her şey bu kadardı. Geçmiş de, gelecek de bu kadar. İki de bir bayraklı kapıyı hatırlıyordum." Sinamanın kapısına giderler, Mohikanlarla alakalı bir film vardır.

Onu kaçırmaktan ve kaybetmekten korkar. İnsani zorluklar, kendi işlerinin son vaziyetleri aklındadır. Acaba neler konuşuldu bayraklı kapının arkasında? Merak eder, durur. Ertesi gün buluştuklarında O anlatırda anlatır, bir politikacıyı över, hüküm giymesinin haksızlığından bahseder. Birden kaybeder onu, sanki bütün insanlar kendini kurtarmak ister gibi kaçmaktadır, hengame kaplar ortalığı. Ne vardı üstünde? Bilemez. Sarışın mıdır, değil midir? Anımsayamaz. Geçmişte yaşadığı yeri görür birden. Tramvay durağına bakar. Durak kaldırılmış, yerine büyük bir saat konmuştur. Karşı tarafta bulunan sinemada Türk filmi afişine bakarken O'nun sesini duyar. Karısını sorar kendisine ama O karısını hatırlayamaz. Birden anımsar, karısı vardır evde kendisini bekleyen hakikaten. O'da başlar anlatmaya karısını, evliliğini. Bir adam gelecektir kendisi için, kimdir? Nedir? Nasıl tanıyacaktır geleni? İki boş masanın ardındadır o adam ama gidemez yanına. Kendisinin tanıyıp gelmesini arzu eder. Aklına

bayraklı kapı gelir birden, yağmur yağmış olmalıdır, kaygandır muhtemelen yokuş. Seneler evvel kapıdan içeriye girmeye cesaret etmiştir, elinde bulunan kağıtları, çatık kaşlı, asık suratlı insanlara sunmuştur. Akabinde daha girememiştir oraya hatta verdiği kağıtlar bile hala oradadır. Seneler sonra kimisi kendisine hesap sormuştur. O odalara neden girmediğini, masaları neden gezmediğini sorgularlar. Ne diyeceğini bilemez hiç ama mütemadiyen suçlanır. O daha evvelden çalışmış orada, her yere girip çıkarmış. Olup biteni anlayamaz, birinin kendisini aradığını sanır ama kimse aramamaktadır onu. Dışarıda hava soğuktur, film hala devam etmektedir, daha vardır bitmesine. Gazeteci çocuğu görür, okumuştur senler evvel. Evine gittiğinde sıradan bir aile babası gibi davranacak, çocuklarını sevip karısına ilgi gösterecektir. Sabah ise gene bayraklı kapı mesaisi başlayacaktır. Her şeyi unutup nedenler arasında kaybolacaktır. Biri soracaktır neden girmediğini, yalan söyleyecektir. Dosyası odanın içindedir, neler yazıldığını sadece O bilir ama dosya artık en alt taraftadır.

Sinemadan sonra gene O'nu düşünür, göremez ama içinde bir taraf artık görmek bile istemez. Umudu kalmamıştır artık ne bayraklı kapıdan, ne de dosyalardan. Biriyle konuşur çay içerken, O da biliyordur gelmeyeceğini, başka dosyalarla uğraşıyordur muhtemelen. Belki konuştuğu adamında bir dosyası vardır kapının ardında, odada ama dosyaların olduğu yer yasak bölgedir.

Mutluluğu, rahatlığı düşünür. O kapı eğer olmasaydı, kendisi için yasak olan yere ulaşmayı geçirir içinden. Sadece bir gün ile sınırlı olsa bile özgürlük duygusunu yaşar içinde. Gene bayraklı kapıya gidecektir ve bulmaya çalışacaktır.

FEHMIYE HANIMLA OĞLU

KİŞİLER

Oktay Akbal	Eserin yazarı
Anne	Yazarın Annesi
Fehmiye Hanım	Komşu
Selim	Fehmiye Hanım'ın Oğlu
Ali	Fehmiye Hanımın Sevgilisi, Komiser

Olaylar

Babasının ölümü üzerinden bir sene geçmiştir Akbal'ın, üç odalı kiralık bir ev tutsalar bile hala hayatlarının düzenini kuramamışlardır. Anne ve oğul birbirlerine destek olarak yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Akbal gözlemler annesini hep, aklından neler geçirdiğini anlamaya çalışır. Muhtemelen yan komşu Fehmiye Hanım ile dostu komiserin kavga seslerine kulak kabartmıştır. Komiser Ali Bey Cuma günleri gelir Fehmiye Hanım'ın evine. Fehmiye Hanım kendisine balkonda bir rakı sofrası kurar. Komiser evin geçimine yardım eder bir de kadının ilk kocası olan tüccardan aldığı nafaka vardır. Fehmiye Hanım'ın oğlu Selim ince yapılı, Fransız Lisesine yatılı giden, az konuşan bir çocuktur. Sadece Cumartesi akşamları annesinin evine gelirdi. Kadın oldukça düşkündür oğluna, ileride çok başarılı olacağına inandırmıştır kendini, hatta "reisicumhur" der oğluna. Oğlan geceyi Şişli'de babasının yanında geçirirdi. Bir defasında tramvay durağında karşılaşır Akbal ile. Oğlan annesinin camdan kendini izlediğinin farkındadır. Akbal O'nun üzgün olduğunu hisseder. Birlikte kahveye gitmeyi teklif eder ne var ki muhtemelen daha önce hiç kahveye gitmemiştir bu çocuk. Derslerini sorar Akbal, oğlan iyi olduğunu söyler ama sıkıntılıdır besbelli. Utana sıkıla annesinin dostunu onlarında görüp görmediğini sorar Akbal'a. ne demek gerekirdi? Bilemiyordu Akbal, gürültüler, tokat sesleri, ağlamalar, beddualar, küfürler nasıl söylenirdi incecik genç çocuğa? Acaba hiç karşılaştılar mı Komiser Ali Bey ile? Kendisi merak ederdi zaten aynısı, kaç kere düşünmüştü balkondan atlayıp görmeyi içeride olanları. Fehmiye Hanım sarı uzun saçları ile yatağa uzanmış kavganın sonunu farklı bir şekilde tamamlamaktadır. Bu bildiklerini anlatamadı Selim'e. Haberi yokmuş gibi davrandı. Selim kendisini yaz için babasının Caddebostan'daki evine davet etti, ardından tramvay geldi, ayrıldılar.

Akbal akşam saatlerini severdi hep, evleri seyrederdi belli etmeden. Ailelerin sofralarını hazırlamalarını, sinema afişlerini izledi. Yaşlıları gibi ne futbol oynuyor, ne sinemalara gidiyor, ne de kızlarla buluşuyordu. Bir huzursuzluğu misafir etmişti içine. Yalnız olacağını hissetti, hep yalnız kalacaktı. Annesi evde yemekleri hazırlamış olmalıdır.